

TOVERITAR

This issue of the Toveritar contains no arThe State Historical Society med translation according to Act of Oct. 15th, 1917.

No. 26

10,115

Tiistaina, Kesäkuun 28 p.—Tuesday, June 28th.

1921—Yhdestoista Vuosik.

Nykyajan ihmiset — korkealle kehittyneen "sivistyskauden" asukkaat —kohauttelevat ylpeästi olkapäitään kuullessaan puhuttavan vuosituhansia sitten idässä vallinneesta sivistyskaudesta. "Barbarismia, aasialaista raakalaisuutta" j.n.e.; kuuluu selitykseksi heidän ylpeiden huuliensa välistä. Mutta jos viitsimme edes hetkeksi ryhtyä tutkimaan sen aikuisia olosuhteita, tulemme näkemään silloin vallinneen sivistyksen suuruuden nykyisen kapitalistisen "sivistyksen" rinnalla.

Asian valaisemiseksi otettakoon tässä pari otetta nykyisen ihmisrodun alkuaikoina vallinneesta lakikirjasta jotka hyvin antavat kuvauksen silloisesta yhteiskuntajärjestelmästä muinaisessa Intiassa. Samaten kuin nykyäänkin, oli myös silloin luokka (kasti) —jako käytännössä, mutta näiden eri luokkien suhde toisiinsa tärkeimmissä yhteiskunnallisissa kysymyksissä oli aivan päinvastainen kuin nykyään. Oikeudet ja velvollisuudet jakaantuivat niinkuin, totuuden mukaisesti kuuluu, kuten allaolevista Manun laista otetuista otteista selviää.

Vieraanvaraisuudesta sanotaan: "Isännät ja emännät syökööt jätteet, kun taloon saapun. vieraat ovat ravitut ja omat palvelijat — se tahtoo sanoa: jos vieras tuli taloon — tulipa hän sitten puutteen pakoittamana tai vierassuhteista — oli hänellä ylin sija talon ruokapöydässä. Ja edelleen: talon palvelijat eli työläiset seurasivat vieraan jäljestä ruokapöytään, isännän ja emännän saadessa tyytyä jätteisiin — koska palvelijat olivat kovemmalta työllä raskautetut kuin isännät ja emännät. Mutta miten on tässä suhteessa nykyään? — Siten, että jos puutteenalainen saapuu taloon, ajaan hänet ilman muuta pelloille — palvelijat ja työläiset suorittavat kaiken työn saaden siitä vain niukat murut, tuskin sitäkään — ja laiskuudessa vetähtävät isännät ja emännät anastavat kaikki hyvytyt itselleen, eläen loistossa, ylellisyydessä ja mäsäilyssä. — Tervejärkisille lukijoille ei ole vaikea ratkaista, kumpi aikakausi vastaa paremmin todellista sivistystä.

Ja toisessa, oikeudenkäyttöä koskevassa kohdassa sanotaan: "Jos rikoksentekijä on shuudra (alin kasti) ja hänen tekemästään rikoksesta merkitään rangaistus 8:lla — niin merkittävään vaivahajan (seuraava kasti) rangaistus samasta rikoksesta 16:ta — jos hän on kahattirja (seur. ylempi kasti) on hänelle samasta rikoksesta merkittävä rangaistus 32:lla — ja jos hän on bramiini (ylin kasti) on hänen rangaistuksensa samasta rikoksesta merkittävä 64:llä". — Kuten näemme, eivät kaikki olleet samassa asemassa lain edessä, jos rikoksentekijä kuului ylempään kastiin eli luokkaan, oli hänen rangaistuksensa korkeampi kuin alemman luokan jäsenellä — koska hänelle oppineisuutensa ja yhteiskunnallisen asemansa vuoksi luonnollisesti voitiin asettaa suuremmat vaatimukset. Miten on tässä suhteessa nykyisessä "sivistyneessä" yhteiskunnassa? — Kaikki eivät nykyäänkään ole samas-

BARBARISMI JA SIVISTYS

sa asemassa lain edessä, mutta suhde on muuttunut aivan päinvastaiseksi — vääräksi. Jos oppimaton kerjäläispoika varastaa nälkensä pakoittamana leivän, tuomitaan hänelle kuukausia, jopa vuosia — mutta jos hienosti "sivistynyt", oppinut herrasmies tekee kymmenien tuhansien rosvouksia voidakseen entistä enemmän elää irstailuissa ja mäsäilyissä, tuomitaan hänelle vain nimeksi rangaistusta tai vapautetaan — onhan hän oppinut, "sivistynyt" henkilö. — Tervejärkiselle ei taas tuota suurtaakaan päänvaivaa ratkaistakseen, kumpi aika on ollut oikean sivistyksen tasolla. On vielä huomattava, että nämät lait eivät silloin olleet ainoastaan paperilla — kuten nykyään on laita — vaan kohtasi niiden rikkojaa aina ankarin rangaistus. Näitä mielenkiintoisia otteita voisi jatkaa pitkältikin, mutta veisi se liakasti tilaa — seikkaperäisemmin voi niihin tutustua kirjallisuuden avulla. Mutta jo nämäkin kaksi kohtaa ovat omiansa selventämään nykyisen kapitalistisen "sivistyksen" olemusta, ne paljastavat nykyään vallitsevan yhteis-

kansa uuden Kaledonian rangaistus-siirtoloihin.

Siinä puheessa, jonka hän piti sota-oikeuden edessä 1871 joulukuulla, kuvausuu hänen ylevä henkensä.

Minä en tahdo", selitti hän "puolustaa itseäni, enkä minä tahdo puolustajaa. Kuulun kaikesta sielustani niihin, jotka ajavat yhteiskunnallisen vallankumouksen asiaa, ja tahden vastata kaikista teoistani. Te syytätte minua siitä että olen ottanut osaa kenraalien mestaukseen, ja minä vastaisin myöntävästi jos olisin silloin ollut Montmartressa, sillä he tahtoivat ensin ampua kansaa. Minä en olisi voinut olla ampumatta sellaisia miehiä, jotka antavat sentapaisia määräyksiä. Mitä Pariisin paloon tulee, niin olen minä ottanut siihen osaa. Anastajia vastaan Versaillesssä tahdoin syyttää tulipalon. Minulla ei ole kansarikollisia, olen toiminut yksin".

Kun kapteeni Daily uhkasi häntä kuolemarangaistuksella, vastasi syytetty:

"Mitä minä pyydän teiltä, jotka kutsutte itseänne sota-oikeudeksi, ettekä teeskentele olevanne armeikomissioni. Se on Salonyn kentällä kaatuneitten toveriäni kohtaloa, alkää estäkö minua pääsemästä heidän luokseen. Koska se kerran näyttää olevan niin että jokainen sydän, joka vaan lyö vapaudelle on vaan lyijypalan arvoinen, niin pyydän minäkin saada osani. Jos te annatte minun elää niin en taukoa huutamasta kostoa ja ilmoitan nimenne kostaville veljilleni".

Tuomioistuimen puheenjohtaja: Minä en voi sallia teidän puhua".

Louise Michel: "Olen lopettanut, Ellette ole raukkoja, niin tappakaa minut".

Mutta heillä ei ollut rohkeutta edes tappaa häntä. Hän tuomittiin rangaistus-siirtoloihin ja kuletettiin Uuteen Kaledoniaan.

Tämän sielun aatelisuuden todistuksen edessä ovat kaikki sanat tyhjiä ja mitättömiä, kaikki puheet kuluneita fraaseja.

Pitkä vankeusaika vaan terästi ja kiihoitti hänen vihaansa yhteiskunnan vääryyksiä vastaan ja tuskin oli yllinen anteeksianto 1880 suonut hänelle tilaisuuden jälleen palata Ranskaan, kun hän jo taasen alkoi taistella porvarillista tasavaltaa vastaan. Pian joutui hän uudelleen tekemisiin poliisin kanssa. V.1883 murtautui hän nälkäisen joukon etunenässä eräseen leipuripuotiin Saint-Germain-bulevardien varrella, keskellä loisto-Parisia. Se maksoi hänelle 6 vuotta vankeutta ja 10 vuotta poliisimallapäitä ja tuskin oli hän kolmen vuoden jälkeen uudelleen päässyt vapaaksi, kun hän taasen tuomittiin neljän kuukaudeksi arestiin kapinallisesta puheestaan Chateaud'eau-teatterista.

V.1905 kuoli Pariisissa tämä tulinen vallankumousnainen, viimeiseen saakka hehkuen vihasta sortoa ja sortajia, rakkaudesta heikkoja sortettuja kohtaan. Avuliana, sääliväisenä että hän vanhoilla päivillään osaa kaikkein kärsivien kohtaloon, auttei missä voi ja

(Jatkoo toisella sivulla)

TYÖVÄENLUOKAN SANKARITARET

Porvarinaiset rakastavat puhua paljon "jaloista" naisista ja miehistä; ja he ihailevat, jos ei muuten niin ainakin muodin vuoksi, heidän "suuruuttaan". Kapitalistisessa yhteiskunnassa on muuten tapana antaa tunnustus ihmiselle vasta kuoleman jälkeen. Taiteilijaa sa nähdä nälkää, kirjailijaa kurjuutta, tiedemies suurta puutetta, mutta kuoleman jälkeen heidän muistoaan juhliataan ja ylistystä lauletaan.

No niin. Entäs työläiset? Onko meillä ketään, joiden muistoa meillä on syytä kunnioittaa, joille on velvollisuus ylistyslauluja kaiuttaa.

Onko työväenluokan naisella ketään, jonka jaloa muistoa hänen olisi ajatuksiinsa loihdittava ja pyhänä pidettävä?

On! Meillä on todellakin sankarimme ja sankarittaremme, meillä on sellaiset "suuruudet", jotka kaikkensa ovat tehneet työväenluokan vapaudesta taisteltaessa. Meillä on heitä paljon, koko historia täyttyisi heidän nimillä, jos ne sinne olisi ansion mukaan merkitty. Kuitenkin suurin osa työväenluokan "suurista" naisista ja miehistä makaa nimeltään tuntemattomina, mutta silti kunniaakaan ja samalla raskaan päivätyön päättäneinä tuntemattomissa haudoissaan. Vain harvojen, vain muutamien rohkeimpain, uljaista uljaimpain nimet ovat historian lehdille piirretyt — ja sittenkin heidän työnsä aina siellä väärin tulkittu. Konnien nimet vain kunnian kantaa, mutta työnsankarien nimet ovat enimmäkseen häpeään tahritut.

Niin, mutta aika tulee, että asiat kääntyvät toisinpäin ja se on silloin, kun kapitalismin valta häviää maanpäältä.

Äskettäin on joissakin lehdissä ollut kertomus erästä Pariisin kommuunin ainoasta elossa olevasta sankarista, Pere Camelinatista, joka viime maaliskuun 18 p. kävi toivoretkellä Pere Lachaisen muurin luona, sen kirkkotarhan luona, jossa monet Pariisin kommuunin vallankumouksen sankarit saivat surmansa. Nyt emme kuitenkaan muistele kolmea elossa olevaa kommunaardia, vaan puhumme Pariisin kommuunin kuulusta nais-sankaritarasta Louise Michelistä, ja hänen toveristaan Le Mellestä.

"Punainen neitsyt", "katujen koka", "kommunardien väsymätön agitator", niin nimitteli kansa opettajatar Louise Micheliä.

Erään aatelmiehen "aviottomana" lapsena sai Louise hyvän kasvatuksen, mutta elämäntehtävän ja tien taistelussa määräsi hänen tunteellinen ja rikas sielunsa. Nuoruusvuosinaan, kun sodan onnettomuus kidutti Ranskaa ja sai aikaan vallankumousyrityksiä, jotka tavoittelivat kommuunia, silloin taisteli "Punainen neitsyt" kommunistien riveissä puettuna kansalliskaartilaisen pukuun. Maaliskuun 18 p.ästä toukokuun loppuun 1871, näinä tapahtumista rikkaina viikkoina oli hän kiihkeässä työssä. Hän sitoi haavoittuneita, järjesti naisten liiton, avusti Cri de Paris'ia ja taisteli urheana vaillella. Kun sitten hallituksen joukot toukokuun loppupuolella tukahuttivat verivirtoihin vallankumouksen porvariluokkaa vastaan, haavoittui Louise Michel eräissä taisteluissa, asetettiin sota-oikeuden eteen ja tuomittiin suljettavaksi vankilaan.

Sittenmin siirrettiin hän muutamien vieldä eloen jälleiden kommunistien